

srbskih vojakov zagledajo lastne ranjence, ki jih začno vojaki nositi iz voz. Razočaranje je bilo strašno!

V nekaj urah je bilo Skoplje natlačeno turškega vojaštva, toda tudi tukaj ni bilo več Turkom obstanka. Zasledovani in preganjani od silne srbske vojske so se jadrno umikali preko Ovčjega polja, Veslesa in Prilepa tja doli proti Bitolju, kjer jih je, kolikor jih ni srečno ušlo, zadela še strašnejša usoda nego pri Kumanovem.

Kosovo je bilo maščevano in Stara Srbija, zgodovinska zibel srbske države, za vselej osvobojena! Z nepopisno navdušenostjo je sprejemalo prebivalstvo svoje odrešitelje; posebno sijajen je bil sprejem vojske v Skoplju, Dušanovi prestolnici. Zvonovi vseh cerkvá so zvonili, na prestolonaslednika Aleksandra je kar deževalo zelenja in cvetja. V srbskih, bolgarskih in grških cerkvah se je pa zbiralo kršćansko ljudstvo, da se zahvali Gospodu vojnih trum, ki ga je rešil po petstoletnem trpljenju turškega jarma.

Dne 24. oktobra 1922. je praznoval jugoslovenski narod desetletnico zmage srbskega orožja pri Kumanovem. V spomin na ta preslavni dogodek so se vršile v Kumanovem in njega bližnji okolici velike vojaške svečanosti, ki so se jih udeležili zmagovalec kralj Aleksander in celokupna vlada. Slavnosti so prisostvovali zastopniki bratskega češkega naroda in nešteti odposlanci iz vseh strani svobodne in ujedinjene Jugoslavije, saj pomeni Kumanovo vstajenje za naš kakor tudi za ves češki narod — zakaj eno je gotovo: Brez zmage pri Kumanovem bi ne bilo naše današnje svobode!

Slava kumanovskim junakom, junakom osvoboditeljem!

Planinam.

Planine ve, veselje moje,
zibelka mojih mladih dni,
srce naj slavo vam zapoje,
krasoto vašo naj slavi!

Poljube prve mlade zore,
planine, prejmete v pozdrav
in zadnje še vam izza gore
pošilja solnce iz daljav.

Naj sreča vedno te obseva,
preljubi moj planinski kraj,
naj radost v srcih vseh odmeva,
ki tvoji so kdaj užili slaj!

Fr. Ločniškar.